

„Když nebudeš cvičit, nic se nenaučíš. Zůstaneš už napořád tady. Nepustí tě do velkého bazénu k dospělým lachtanům,“ řekla mu přísně. Ale lachtánkem ani nepohnula.

„Mně se tady líbí. Nikam jinam nechci. Proč bych měl bydlet s nějakými cizími lachtany?“ vzdoroval Tonda.

„Ale u velkého bazénu mají skluzavku!“

„A co to je, ta skluzavka?“ zeptal se lachtánek nedůvěřivě.

Bětku udivilo, že existuje někdo, kdo nezná tak úžasnou věc. A překvapeně zjistila, jak je těžké ji popsat.

„Skluzavka je...
úplně nejvíc!“ vyhrkla.

Lachtánek z té odpovědi nebyl o nic moudřejší.

„Vylezeš po skále až nahoru,“ pokusila se Bětka o přesnější popis. „Tam skluzavka začíná a vede až dolů, do bazénu. Je hladká a teče po ní voda, aby to líp jelo. Když z té výšky po skluzavce sjedeš do vody, pořádně to šplouchne. Je to veliká legrace.“

Lachtánek se zamyslel. Právě se pod dohledem Leny začal učit plavat a ve vodě ho to bavilo. Nejzábavnější mu připadalo, jak se vždycky Libor oklepal, když do bazénku vletěl příliš rychle a voda vystříkla do takové výšky, že ošetřovateli pocákala nejen kalhoty, ale i košili.

Představa legrace na skluzavce ho přesvědčila.

Libor v přípravě poslouchal, jak Bětka k lachtánkovi promlouvá, a zjistil, že Tonda občas štěkne, jako by jí odpovídal.

Vypadá to, jako by si spolu povídali, napadlo ho, ale hned se té představě zasmál. Nemohl uvěřit, že by jeden druhému doopravdy rozuměli. Protože byl s prací hotov, umyl si ruce a šel se podívat, co Bětka s lachtánkem provádí. A nemohl uvěřit vlastním očím.